

DAN ADRIAN

DAN ADRIAN

CASA CU NEBUNI

- teatru -

**Editura Universitaria
Craiova, 2017**

Copyright © 2017 Universitaria
Toate drepturile sunt rezervate Editurii
Universitaria

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

DAN ADRIAN

Casa cu nebuni / Dan Adrian. - Craiova:
Universitaria, 2017

ISBN 978-606-14-1291-4
821.135.1

Culegere de text: Tina Popescu

Tehnoredactare computerizata: Tina Popescu

© 2017 by Editura Universitaria

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețelele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Inchizitori ai vieții -

Stuchi-v-ar miștele!

Autorul

CASA CU NEBUNI

Personaje: Colonelul, Coana Mare, Tudorică, Judecătorul, Balerina, Doctorul, O infirmieră, Bătrînica.

Scena se petrece în interiorul unui sanatoriu.

Colonelul – Bună dimineața, Coană Mare!

C. Mare – Bună să fie.

Colonelul – Tudorică, azi unde călătorești?

Tudorică – La Polul Nord, sub cerul de opal, este mai multă curățenie pe acolo!

C. Mare – Da ce, vrei să cazi de pe glob?

Colonelul – Nu știam că eschimoșii și-au construit transnațional. Multe nu mai știm noi de cînd netrăim în sanatoriul ăsta. Ce o mai face judecătorul de nu-i mai vine să se dea jos din pat, o fi rămas supărat de aseară.

Tudorică – Pagubă-n ciuperci, pe lîngă cîte supărări a adus el pe lume, ce-a fost ieri un purece în univers!

C. Mare – Ar trebui să-l mai lași în pace și așa bătrînețea are haine grele.

Tudorică – V-a apucat mila de alții, buni la inimă sunteți, de grija celorlalți purtați, dar voi trăiți fără să trăiți și sunteți morți fără să fi murit! Mi s-a slăbit osia și imbecilul ăsta de mecanic șef nu-i dă unsoare să nu mai scîrțîie.

(Tudorică își freacă genunchiul, o vreme îl privește cu luare aminte).

– Și sabotajii ar trebui schimbați, am făcut cinci mii de kilometri cu ei.

Colonelul – Păi, asta-i treaba administra-toarei, ea se ocupă cu problemele materiale.

Tudorică – Pe toate le știi tu, colonele, ca un om mare ce ești! Și-n fond o s-o rog pe ea să-mi schimbe botinele, deși mi-e dragă precum sarea în ochi.

Colonelul – Spune-i să mi le schimbe și pe ale mele, eu, dacă-i vorbesc, vomit!

Tudorică – Ee, nu că asta e prea mult! Colonele, cایی așteaptă ovăzul, coastele le numeri, la război nu pot ajunge și tu n-ai să fii erou, n-ai să fii erou...

Dintr-una din camere iese o femeie frumoasă cu ochii cîrpiți de somn.

Balerina – Cine s-a legat de muncitorul meu așa de dimineață să-mi tulbure blînde clipe de somn?

Tudorică – Toți, deopotrivă sunt vinovați, o, tu înger picat în iad, iartă-mi vorba aspră ce fără să vrea ți-a tulburat clipele ușoare ale acestei vieți năpăstuite, tu iartă-mă, zîină bună!

Colonelul – Bine că s-a trezit, altfel iar s-ar fi aprins nătîngul, cînd îl dor osiile, ia foc mai lesne.

Balerina – Ceai din acela oribil mai este sau l-ați băut pe tot?

Tudorică – Pot să am fericirea să fiu sclavul tău cît ai nevoie să-ți servesc ceaiul?

Balerina – Poți să fii cavalerul meu, nu sclav, nici în zilele noastre nu-i ușoară această povară.

Tudorică – Te-aș privi o viață întregă în cununa ta și încă nu cred să ajungă sufletului bucuria...

Balerina îl privește ca pentru prima dată descoperind ființa robită de ea. Îi zîmbește cald.

Balerina – Tudorică, unde pleci azi?

Tudorică – La Polul Nord, regină în mizerie, la Polul Nord sub cerul de opal, acolo lesne este a nu vedea mizeria de pretutindeni.

Balerina – Nu-i așa că vrei să mă însoțești în grădină, au înflorit crizantemele, parfumul lor mă ridică de subsuori și atunci uit, uit... ce bine ar fi să șterg din mintea mea!

Tudorică – Mă doare a ta durere de mii de ori mai tare și mult aș vrea să te ajut, voi găsi totuși o cale?

Balerina Vrăbiuțele au fost rele, ieri după ce s-au săturat, firimiturile le-au împrăștiat, perechea cucilor n-a mai avut cu ce-și umple gușa. Azi am să le dau mai multe fărîme din bogatul nostru ospăț, le trebuie atît de puțin să fie fericite!

Tudorică – Da, adevărat este, ne trebuie atît de puțin să fim fericiți și totuși...

Pornesc alături ieșind pe o ușă laterală.

Colonelul (cătrefe Coana Mare) – Ce bine, să poți trăi, dar să trăiești, fir-ar

al dracului! Să ții femeia în brațe și să o strîngi, iar ea să leșine de plăcere!

C. Mare – Și după ce ai împerecheat pur sînge arab cu Bulonez ce a ieșit?

Colonelul Primul făt a fost o iapă pătată. Avea ceva ce-i aparținea în totalitate – o privire mîndră te strivea cu fulgerele din ochi nu altceva și cînd plecai cu ea în galop simțeai vibrația ei de fericire cum ieșea din piele. Întotdeauna îți mîngîia palma care-i da bucățica de zahăr, niciodată nu a uitat. În frunte purta o stea albă ca o regină și parcă știa asta. Din ea cu Fritzgau a ieșit un tolomac. Un armăsar atît de nătîng nici că mi-a fost dat să mai văd.

C. Mare – Hazardul, face parte din creația universală în fond din chaos a rezultat o ordine, și după el ce a urmat?

Colonelul – Nimic, l-am castrat să nu strice evoluția, a și murit de tristețe după doi ani. Apoi am împerecheat-o cu un Clydesdale și a ieșit un armăsar la fel de mîndru ca maică-sa. I-am dat la

vremea potrivită patru iepe fiindcă era extrem de focos.

C. Mare – Iar același egoism masculin... mă rog, te las să povestești mai departe, oricum este târziu să înțelegi armonia universală.

Colonelul – Îl lăsam liber în liziera pădurii cu iapa pe care trebuia s-o înnobileze cu seva ființei sale. Avea ceva extrem de nostim și ne distram pe seama lui. De fiecare dată când se apropia cineva începea să lovească copita în pământ. Ba într-o zi chiar a înghițit un deget al unui nătarău de ofițer ce a crezut că-l îmbie cu zahăr să poată lua iapa. Ți-ai găsit pe cine să păcălești! După aceasta nu a mai dorit nimeni să-l desperecheze, când o conducea la grajd și o lăsa acolo însemna că datoria și-o împlinise.

C. Mare – Se aud pași pe hol, uită-te, te rog, se prea poate să fie vizita doctorului, deși, din vreme ar fi.

Colonelul – E coaptă, doctorul cu o comisie, strigă porumbeii din